

[Nørlund.]

at Hitlers sidste Stedfortræder, Martin Bormann, skulde opholde sig paa spansk Territorium.

Det er naturligvis vanskeligt at faa det nøjagtige Tal paa de Tyskere, der opholder sig i Spanien; Opgivelserne har været højst forskellige. De fleste har ligget mellem 10 000 og 40 000.

Derudover er der i den senere Tid foretaget spanske Henvendelser i Vatikanet for at faa forskellige Forrædere fra Balkanlandene, som nu opholder sig i Italien, til Spanien; bl. a. har der været Tale om nogle Ministre fra Pavelitj's kroatiske Quislingeregering.

Jeg ved ikke, om man tror, at disse Fascister samles i Spanien for i Fællesskab at angre deres forne Synder og saa i øvrigt nyde Sydens Sol. Jeg tror det i hvert Fald ikke.

Det maa ogsaa anses for fastslaaet, at en Række af den tyske Krigsindustri tekniske Eksperter opholder sig i Spanien, og efter de Oplysninger, der foreligger, skulde det dels være reaktionsdrevne Maskiner, man interesserer sig for, dels Atomeksperimenter, og det bør i den Forbindelse nævnes, at Spanien raader over det vigtige Grundstof Uran — alene dette giver jo forfærdende Perspektiver.

Franco-Styret anvender ifølge sine egne Opgivelser over Halvdelen af sit Budget til militære Udgifter. Det angives, at Hæren er paa 65 Divisioner, hvilket skulde svare til mere end dens Styrke under Borgerkrigen, det skulde svare til 600 000—800 000 Mand.

En Del af disse Tropper er ved Pyrenæergrænsen, og Opgivelserne er her varierende, men de mest hyppige og mest tilforladelige ligger vel paa 200 000. Pyrenæergrænsen er samtidig blevet stærkt befæstet, og bl. a. er der flere Steder anbragt langtrækkende Kanoner, som kan skyde ud over spansk Territorium. Det er meget naturligt, at man fra fransk Side anser den Udvikling, der foregaar ved Landets Sydgrænse, for en Trusel. Vi behøver blot at tænke os, hvad en tilsvarende Tilstand vilde betyde ved vor Sydgrænse, hvilken Uro det vilde vække i vort Land.

Men ud over det er det altsaa afgørende, at Spanien er blevet et fascistisk Støtte-

punkt og en Udrugningsanstalt og derigennem blevet det, som De Forenede Nationers Sikkerhedsraads Underkomité vedrørende Spanien nylig paa meget forsigtig Maade udtrykte som „en potentiel Fare for Verdensfreden“.

Det spanske Folk selv ligger ikke paa den lade Side i Kampen mod det fascistiske Styre. Der har hele Tiden eksisteret en spansk demokratisk Regering i Udlandet og ligeledes et spansk Parlament. Denne Regering er blevet omformet, men er nu ledet af Republikaneren Giral. Regeringen omfatter efter sin sidste Omdannelse alle antifascistiske Kræfter fra Kommuniste til konservative Politikere, endda Folk, som ikke var med i Modstanden mod Franco under selve Borgerkrigen.

Denne Regering er samtidig forbundet med en Modstandsbevægelse i selve Landet. Ministerpræsident Giral har udtalt — jeg citerer —

„i hver eneste lille spansk By findes en Modstandskomite, som er rede til at overtage Opretholdelsen af Ro og Orden, saa snart Regeringen ankommer til Spanien“.

Der foregaar omfattende Partisankampe dernede. Mange af de Spaniere, som først har kæmpet med i den europæiske Frihedskamp, er vendt frivilligt hjem for at fortsætte Frihedskampen paa spansk Territorium. Blandt disse kan nævnes Garcia, som blev henrettet i dette Foraar, og hvis Henrettelse var direkte Anledning til, at man fra fransk Side indstillede Samkvemmet med Franco-Spanien. Han havde under Krigen kæmpet i den franske *maquis* og derved gjort en straalende Indsats og var saa vendt tilbage til Spanien, hvor han blev fanget og senere henrettet af Franco-Styret.

Hvad er det da for en Hjælp, som de spanske Demokrater anmoder om? Hvis jeg efter Dagbladet „Information“ maa citere en Udtalelse af Giral, tror jeg, man vil være klar over det. Han siger:

„Det er meget simpelt. Vi har aldrig foreslaaet eller tænkt paa at foreslaa en militær Intervention for at fjerne Franco, og hvis Storbritannien, Frankrig og Amerika var gaaet et Skridt videre end De Forenede Nationer og havde besluttet at afbryde de diplomatiske og økonomiske Forbindelser med Franco og etablere en